

KORT OCH BLANDAT, volym 1

På en kyrkvägg satt en stor affisch. På den kunde jag läsa: "Om Gud verkligen finns – vad skulle du då fråga om?" Jag gissade att de frågorna skulle innehålla många "Varför". Varför Gud? Varför blev det såhär? Vad menar du med det här Gud?

Men Gud rör inte för allt som händer.

En tid därefter satt jag och lyssnade på ett par damer som pratade om hur bråttom en del har efter vägarna. En av damerna berättade att hon hade blivit omkörd av en bil där det bland andra satt en ung kvinna med kraftigt rödfärgat hår. Bilen for fram med en hastighet som var långt över den tillåtna.

Någon mil längre fram låg en bil kraschad längs vägen och hon kände igen det röda håret och hon hade då sagt högt för sig själv.

– Jaså, var det hit ni hade så bråttom.

Hon hade en syrlig ton som jag inte gillade men ändå fanns det något i hennes ord som gjorde att de stannade kvar. Vad är det egentligen vi har så bråttom till, när vi jagar fram på det ena eller det andra sättet? Och kan Gud anklagas för vår vårdslöshet.

Vi kan hamna i tråkiga och otrevliga situationer på grund av egna missbedömningar – men även när vi anser oss ha gjort allting rätt. Det är inte bara en gång som frågan "Gud vad menar du?" kan vara motiverad. Men den kan sägas med olika tonfall. Det kan finnas en ärlig längtan att vilja förstå – eller det kan vara en anklagelse!

Oavsett om man är kristen eller inte så kan man önska att livet kunde vara enklare utan gropar att dratta ner i och utan berg att kämpa sig över. Vi vill bli burna förbi! Vi vill ha en lättare väg att gå ...?

För det ska väl synas att vi tror på Gud, genom att allt faller på sin plats i våra liv! För det är väl bara genom våra framgångar som andra kan se att Gud är med oss eller ...?

Livet har lärt mig att det inte är så det funkar. Det är snarare i motgångarna som det märks att Gud är med oss. För det är där vår trygga tilltro till Guds omsorg, skall synas. Ja den ska både synas och kunna synas!

Det är **Guds vilja och tanke** med oss, som ska ha framgång i våra liv! Inte vår egen vilja och tanke!

Vid ett tillfälle hamnade jag på en sida på Internet, där några hade lämnat synpunkter på hurvida en svensk man i ett Thailändskt fängelse, var oskyldig eller inte. En, som jag gissar, ung kvinna skrev följande:

"Den som är oskyldig slänger den första stenen som min mamma brukar säga.

Hon är klok och dömer inte någon. Jag vet inte vad hon har fått det ifrån men många har tagit efter hennes ord har jag hört".

Några personer talade om för henna att uttrycket inte var hennes mammas, utan att det kom från bibeln. En av dem skrev följande

"Du skriver att din mamma brukar säga: Den som är oskyldig slänger den första stenen och att hon var klok att inte döma andra.

Den som myntade detta uttryck först var Jesus. Han myntade detta då en kvinna skulle stenas till döds av en folksamling. Jesus sade:

- Den som är fri från skuld, kan kasta den första stenen!"

Nån dag senare kom följande ord som svar:

"Min mamma läste inte bibeln!!

Hon hörde på radio trots att hon nästan var blind.

Så inte kommer det från bibeln i alla fall".

Senare samma dag skriver en man med utländskt namn:

"De kommer inte från bibeln utan från Koranen!"

Ja ja. Vad ska man säga? Det är inte alltid lätt att veta varifrån ett uttryck kommer, men är det dokumenterat sen tidigare så kan ju avståndet i tid vara en fingervisning. Med det menar jag, att om den här bibelversen skrevs för ungefär två tusen år sedan, så är möjligheten stor att det är därifrån det kommit och inte från Koranen som är skriven några hundra år senare eller från någon person i modern tid.

Det finns så mycket som sägs och hörs runtomkring oss som vi inte tar så mycket notis om. De flesta tar inte reda på varken ursprung eller sammanhang, vilket också gör att ord och uttryck förvanskas eller ges ett annat innehåll än vad som var menat från början.

I huset där jag en gång jobbade fanns många företag. De flesta små men även ett par större – på ett av dessa jobbade några personer med förståndshandikapp.

När jag en dag passerade deras arbetsplats, kom en man ut från en toalett i korridoren. Medan han ordnade med sina byxor och sitt bälte sa han högt

- Det sa bara plopp. Jag ska prata med städerskan.

När jag gick tillbaka samma väg nån timme senare, öppnade en annan man samma toalettdörr men stängde den igen och valde toaletten mitt emot. Och jag tänkte "stackars städerskan!"

Nån dag senare mötte jag städerskan när hon kom med sin vagn längs korridoren. Jag hejdade henne och sa att jag tänkt på henne eftersom jag trodde att hon fått tagit reda på något mindre trevligt på den tidigare nämnda toaletten.

Hon skrattade jättegott och berättade vad som verkligen hade hänt.

Det som "bara hade sagt plopp" var glödlampan som hade gått sönder och mannen som skulle prata med städerskan hade bett henne kliva upp på en pall och byta glödlampa för han vågade inte själv. Men han skulle hålla i henne så att hon inte ramlade.

Den man som jag sedan sett välja den andra toaletten hade förstås gjort det för att det inte fanns något lyse.

Ja vi kan tycka att något bara kan uppfattas på ett enda sätt, men det kan visa sig vara helt fel.

Att "samla poäng" kan man försöka göra i många sammanhang och sträva efter sätt att komma framåt och uppåt. Att samla poäng och förbättra sina odds kan funka i vissa kretsar – men inte om vi vill imponera på Gud!

Många vill vara omtyckta och ses som duktiga. De vill upplevas som snälla och hjälpsamma – och det är inte fel i sig. Men för att verkligen kunna hjälpa någon, så är det viktigt att hitta det den andre eftersöker och har behov av.

Det går att vara snäll, generös eller hjälpsam – till fördel för sig själv. "Titta på mig så duktig jag är!" "Jag ställer verkligen upp för honom!" "Om det inte var på grund av mig, så hade hon inte fixat det här!"

Ens egen förträfflighet hamnar då i fokus. Det kan uppfattas som gott och den hjälpsamme som föredömlig. Men skulle det ha gjorts utan åskådare?

Det blir fel om det största behovet är att själv bli sedd och bekräftad!

Gud missar aldrig det vi i kärlek gör i det fördolda. Det vi gör när ingen ser – och kanhända aldrig får reda på.

Det kan vara något stort, med fara för ens eget liv, men det kan också vara så enkla och vardagliga saker som att sätta i en ny dassrulle när man tagit det sista på den; att släppa någon före i kön; att säga ett vänligt och uppmuntrande ord till någon man möter; att hålla upp en dörr; att på offentlig plats plocka undan sådant som någon kan falla på eller göra sig illa av; att köra tillbaka kundvagnen; att sitta med någon som är rädd eller trösta någon som är ledsen ...

Det kan ligga i människans natur att vara resultatnriktad och det är bra när det resultat man kan tänkas vilja nå, i första hand baseras på någon annans väl och inte ens eget.

Min farfars lyckönskan på mor och fars bröllopstelegram 1953, är ett gott råd:

*Om du nån gång vill lycka känna
är den bästa regeln denna:
Sträven för att lycklig göra,
så skall lyckan dig tillhöra.*

Då och nu! Nu och sen! Tänk så dessa ord hänger tätt tillsammans, utan att någonsin gå jämsides. Då var **då** och nu är **nu** – och vad vi gör (eller inte gör) **nu** får vi ta konsekvenserna av **sen**. Det kan vara stora och ödesmättade beslut likväl som enkla vardagsbestyr som borde göras nu men man skjuter upp det till sen.

Jag är med i en konstförening som varje år i månadsskiftet april-maj, har en stor Konstrunda under ett par dagar. Trots att jag kunnat måla lite då och då under ett helt år, så blir det ändå i sista minuten som jag sätter igång på allvar. Det här är nog en företeelse som många känner igen sig i. Man behöver "piskan på ryggen".

Fast jag vet att det är såhär så upprepas beteendet nästa år och nästa ... oavsett vad det gäller.

"Upprepa" får mig att tänka på "repa upp" som är något helt annat. Förr kunde ett stickat plagg, som inte längre dög, repas upp och bli något annat. Jag minns upprepat garn i härvor som hade tvättats och hängde på tork över badkaret. När det skulle nystas upp igen fick jag sitta med framsträckta armar för att hålla härvan på plats, medan mamma nystade.

Tänk om det gick att göra så med människoliv som "inte duger": Man repar upp dem; tvättar och hänger på tork. Börjar om från början och ger dem nya möjligheter.

Nja, den hanteringen känns alltför våldsamt. Då är det betydligt bättre och säkrare att tillåta **Jesus** att ta hand om både vårt då och vårt nu – och inte minst vårt sen!

